

betaling midt i October Maaned, altsaa forinden Finansministeren havde faaet Noget ind af den Indkomstskat, hvormed han netop skulde dække Bænkfeligheden ved Creditbevísernes Indløsning. De Herrer ville nu ganske i Almindelighed indsee, at, hvor saadanne Forhold ere tilstede, der maa man ogsaa være betænkt paa midlertidig at kunne staae Udveie, og jeg maa ogsaa fuldstændig anerkjende, at Udvalget har seet, ligesom jeg heller aldeles ikke beiviler, at ligeledes Statsrevisjonen har seet, at der som Følge heraf maa være en Nødvendighed hos Finansministeren til midlertidig at staae Resourcer frem, hvorved Statsindtægterne og Statsudgifterne ikke blot kunne til at balancere, naar hele Statsregnskabet bliver afsluttet, men ogsaa komme til at balancere i de enkelte Dele af Finansperioden. I Henhold til det Anførte staaer det som fuldkommen klart for mig, og jeg troer heller ikke, at Noget vil modsig mig dert, at det første Laan, hvorom der under § 2 er Tale, nemlig Laanet paa 800,000 Rb. hos Nationalbanken, utvivlsomt har været en fuldkommen rigtig og hensigtsmæssig Foranstaltning. — Hvad dernæst det andet saakaldte Laan angaaer, nemlig det Laan, som blev optaget i Privatbanken, da blev det af Finansministeren nærmest betragtet som et Forskud, idet den Sum, som derved blev bragt tilveie, var at ansee som en Forudbetaling paa Beløbet af visse Obligationer, som skulde affattes. Forholdet var nu heller ikke det, at dette Beløb af 1,500,000 Rb. indbetaltes i Finanterne samtidig med og foruden de 800,000 Rb., som laantes hos Nationalbanken, saa at man altsaa kunde mene, at Finanterne ialt havde optaget et Laan paa 2,300,000 Rb. Net, ved Hjælp af de 1,500,000 Rb. blev netop allerførst det Laan tilbagebetalt, der var optaget i Nationalbanken. Sagen var jo i det Hele den, at der paa Laan Finansministeren en Forpligtelse til at realisere en vis Deel af Reservecens Activiter, der skulde gaae med ind i Raskbeholdningen, og ved hvis Salg han havde Bemyn-

digelse til at staae sig Midler. Men det viste sig nu paa den Tid, da Salget skulde finde Sted, at man kun kunde sælge til daarlige Priser. Det var under disse Omstændigheder efter min Mening fuldstændig rigtig af Finansministeren, at han tog imod det Tilbud, der gjordes ham af Privatbanken med Hensyn til et Forskud, hvorved han kunde opsætte Salget, indtil han kunde vente at opnaae, hvad han virkelig ogsaa senere opnaaede, i heldige Betingelser for samme. Jeg holder mig overbevist om, at Enhver vil indrømme mig, at dette under de af mig tilbrede Forhold var en Operation, som maatte betragtes som baade i og for sig forstandig i finansiel Henseende og tillige som en saadan, imod hvilken der ikke fra et juridisk Standpunkt kunde gjøres nogen egentlig Indvending. Udvalget har nu heller ikke gjort nogen Bemærkning imod samme, uden forsaavidt det har sat den i Forbindelse med en anden Finansoperation, der blev gjort samtidig, og som gik ud paa, at man betalte Jernbaneentreprenørerne med Contanter istedetfor med Obligationer. — Dette Spørgsmaal har jo allerede tidligere været paa Dags her med Hensyn til de forudgaaende Aar, og der er blevet udtalt forskellige Meninger derom. Meningsuligheden har dog ikke, saavidt jeg troer, dreiet sig om, hvorvidt Finansministeren kunde ansees bemyndiget til at gjøre det, men derimod om, hvorvidt han har gjort vel i at gjøre det, og om det navnlig ikke paa en Tid, hvor man tillige maatte staae forøgede Midler tilveie gennem Skatter o. s. v., havde været rigtigere, istedetfor at forlange saadanne Bidrag, at sælge de Papirer, som man saa, at man kunde sælge, til Dækning af andre Udgifter og saa at lade Entreprenørerne faae Papirer istedetfor Contanter i Henhold til den engang med dem sluttede Contract. I saa Henseende er det mig nu meget kært, mine Herrer, at kunne meddele det høie Thing, at det har vist sig, at den af Finansministrene i denne Retning foretagne Operation baade har været vel betænkt fra